Kaisa Ikola
Päättäväinen
SAGA
EGMONT

Kaisa Ikola

Panttivanki

SAGA Egmont

Panttivanki

Cover image: Shutterstock
Copyright © 1994, 2021 Kaisa Ikola and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726910728

1st ebook edition
Format: EPUB 2.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrievial system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com
Saga Egmont - a part of Egmont, www.egmont.com

Ensimmäinen luku

-Oletteko aivan varma, että täällä on turvallista, kapteeni Peafield? kysyi Isabel Campbell kurottautuen huolestuneena ulos vaunujensa oven ikkunasta.

-Varmasti, mylady, rauhoitti vaunujen rinnalla ratsastava punatakkinen kapteeni. -Teillähän on vahva vartiosto, ja pian olemmekin Fort Williamissa. Siellä teillä ei ole enää mitään hätää.

Isabel veti kultakiharaisen päänsä takaisin sisään.

-Täällä on niin kammottavaa. Synkkiä vuoria ja metsiä ja rämeitä – ja villejä vuoristolaisia. Olisinpa taas Lontoossa!

Kapteeni hymähti.

-Hänen Majesteettinsa neuvonantajat tietävät, että arvoisa isänne tulee toimeen skottien kanssa, koska itsekin on skotti. Minusta oli hyvin järkevää siirtää Abermooren jaarli Fort Williamin komentajaksi. Älkää olko lainkaan huolissanne, mylady, pianhan tapaatte taas vanhempanne.

-Niin kyllä. Ja minä luotan teidän sotilaisiinne, kapteeni Peafield.

Upseeri kohotti kätensä hatunreunaan. Lady Abermoore oli tavattoman kaunis suurine, sinisine silmineen ja runsaine kullanvärisine kiharoineen. Kapteeni päättikin sopivan tilaisuuden tullen puhua lordille – ehkäpä hänellä hyvinkin olisi mahdollisuuksia…

Miehen haaveilu keskeytyi rajusti, kun eräs sotilas etujoukosta lasketti täyttä ravia kuoppaisen tien toista reunaa vaunuja kohti.

-Herra kapteeni, luulen että tuolla on väijytys! hän huusi.

-Väijytys! parahti Isabel ja peitti kasvot käsillään.

-Tomppeli! ärähti kapteeni. -Säikytit myladyn! Väijytys, missä muka?

-Tien mutkassa – vannon vaikka!

-Suokaa anteeksi, mylady. Kayn tarkistamassa tilanteen, kapteeni sanoi ja kannusti ratsunsa komppaniansa ohi.

Isabel painoi kämmentään rajusti tykyttävälle sydämelleen. Väijytys! Hän muisti kaikki ne kauheat tarinat, joita hänen lontoolaiset ystävättärensä olivat hänelle kertoneet, tarinat Skotlannin patriarkaalisista klaaninpäälliköistä ja noidista – niin, *Machethissäkin* oli noitia – ja tietäjistä… Eikä tuosta suuresta vuoden 1715 kapinastakaan, joka oli syttynyt maanpaossa elävän Jaakko Stuartin kannattajien, jakobiittien, yrittäessä saada ”oikeaa kuningasta” valtaistuimelle, ollut kulunut kuin kolme vuotta! Isabel nyyhkäisi kauhuissaan. Voi miksi, miksi isä on saanut siirron – miten turvallista ja mukavaa heillä oli ollutkaan Lontoossa!

-Onkohan siellä tosiaan väijytys? hän kysyi ääni täristen vaunujen toisella puolella ratsastavalta luutnantti Atkinsonilta.

-En todellakaan tiedä, mylady. Pianhan se selviää. Mutta mitään syytä huoleen teillä ei ole.

Tuota samaa ne hokivat – ei syytä huoleen. Entä jos olikin?

Samassa kapteenin mukaan lähtenyt sotilas karautti mutkan takaa odottavan joukon luo. Ennen kuin hänen tulikäskynsä oli ehtinyt kajahtaa, satoi vuorenrinteeltä luoteja matkalaisten niskaan. Isabel huusi kauhusta ja käpertyi vaunujensa nurkkaan, kun lauma kilttipukuisia miehiä lasketti alas rinnettä hevosten selässä.

Taistelusta tuli lyhyt, ja kohta Isabelin vaunujen ovi kiskaistiin auki ja englantia vieraasti lausuva ääni komensi:

-Ulos.

Isabel tuijotti kasvoista kasvoihin pitkää, solakkaa, hyvin tummaa ylämaalaista, jonka kasvoilla oli rauhallinen ilme, vaikka silmät hehkuivat kuin sudella.

-Ulos.

-Kuka te olette ja mitä tahdotte minusta? tyttö tiukkasi muistaen taas aatelisarvonsa.

-Minä kysyä, te vastata. Ulos.

Millaista mongerrusta! Englanti oli ilmeisesti tälle hurjapäälle täysin vieras kieli. Mutta hänen silmänsä olivat niin uhkaavat, että Isabel katsoi parhaaksi totella. Toinen ylämaalainen talutti vaunujen vierelle hevosen, jonka selässä oli naistensatula, ja tumma mies ojensi kätensä auttaakseen tytön ratsun selkään.

Vapisten Isabel istuutui satulaan. Mitä tämä merkitsi? Kapteeni Peafield yritti astua eteenpäin, mutta häntä töytäistiin musketinpiipulla rintaan. Tyttö tajusi olevansa täysin näiden ylämaalaisten armoilla – viimeinen, mitä hän näki kääntäessään päätään, oli punatakkinen sotilasjoukko, jota viisi ylämaalaista piti kurissa musketeillaan.

Vaivihkaa Isabel uskalsi vilkaista tummaa miestä, joka oli lähtenyt hänen mukaansa. Olikohan tämä jokin päällikkö? Ei, hän oli aivan liian nuori. Isabelin käsityksen mukaan klaaninpäälliköt olivat eläneet mieluiten useampia vuosisatoja.

-Minne me menemme? hän lopulta kysyi arasti.

Mies käänsi päätään.

-Glen Uamhiin.

-Mikä se on?

Toinen tapaili sanoja.

-Laakso – reikä – reikä kalliossa…
-Luola?
-Niin, luola. Luolalaakso.
Kuulostipa kolkolta. Isabel värisi.
-Mitä te haluatte minusta? hän kysyi.
-Päällikkö sanoa tuoda lordi Abermooren tytär. *Gilliet* totella.
-Mikä on *gillie*?
-*Gillie*… Päällikön mies.
-Palvelijako?
-Ei, minä palvella vain Jumala. *Gillie* päällikön uskottu… Iähin mies… auttaa päällikkö.
-Kuka teidän päällikkönne sitten on?
-Appin. Mutta minun päämies Glen Uamhin Stewart.
-Kuka te itse olette?
-Callum MacRob.
Isabel katseli ympärilleen.
-Missä se teidän Luolalaaksonne on? hän viimein uteli.
-Pian. *Giorsal* ei hätäillä.
-Mikä on *giorsal*?
Callum MacRob ei vastannut, vaan kumartui ja tarttui Isabelin ratsun suitsiin ohjaten hevosen sivutielle.